

บทที่ 3

พิธีการศุลกากร

ข้อ 301

วัตถุประสงค์และคำนิยาม

1. ความมุ่งประสงค์ของบทนี้เพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้โดยทำให้พิธีการศุลกากรเรียบง่ายและกลมกลืน และเพื่อให้มั่นใจในการใช้พิธีการศุลกากรอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับการค้าสองฝ่ายระหว่างคู่ภาคี
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “พิธีการศุลกากร” หมายถึง การปฏิบัติที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายใช้ดำเนินการต่อสินค้าซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของศุลกากร

ข้อ 302

ขอบเขต

ให้ใช้บทนี้กับพิธีการศุลกากรที่จำเป็นสำหรับการตรวจปล่อยสินค้าที่มีการค้าระหว่างคู่ภาคีโดยสอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคี

ข้อ 303

การประเมินราคาศุลกากร

คู่ภาคีจะต้องกำหนดราคาศุลกากรของสินค้าที่มีการค้าระหว่างกันตามข้อบทในข้อ 7 ของความตกลงแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

ข้อ 304

พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางศุลกากร

1. พิธีการศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศและแนวปฏิบัติที่มีการเสนอแนะเท่าที่จะเป็นไปได้ และภายในขอบเขตของกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีแต่ละฝ่าย
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าพิธีการและการปฏิบัติทางศุลกากรมีความสม่ำเสมอและโปร่งใส คาดการณ์ได้ และอำนวยความสะดวกทางการค้า

3. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องทบทวนพิธีการศุลกากรของตนเป็นครั้งคราว ด้วยความมุ่งหมายที่จะทำให้พิธีการเรียบง่ายมากขึ้น และให้มีการพัฒนาการจัดการที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกันต่อไป เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการค้าสองฝ่าย

ข้อ 305

เทคนิคและความร่วมมือระหว่างกัน

1. เท่าที่กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของกลุ่มภาคีกำหนดไว้ หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อป้องกันการละเมิดกฎหมายศุลกากรและปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การคลัง สังคม และการพาณิชย์ของแต่ละประเทศ รวมถึงการให้ความมั่นใจในการจัดเก็บอากรศุลกากรที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของกฎหมาย ระเบียบ หรือ นโยบาย ที่ใช้บังคับกับการนำเข้า ซึ่งอาจมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อการดำเนินการตามความตกลงนี้

ข้อ 306

การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีกระบวนการที่เข้าถึงได้ง่ายสำหรับการขอทบทวนคำวินิจฉัยของหน่วยงานศุลกากรทั้งโดยฝ่ายบริหารและโดยศาลยุติธรรม
2. การร้องขอเพื่อทบทวนคำวินิจฉัยของหน่วยงานศุลกากรของภาคี จะต้องจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยทางอิเล็กทรอนิกส์ และจะต้องแนบข้อมูลใดๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการร้องขอนั้น

ข้อ 307

การวินิจฉัยล่วงหน้า

1. ภายใต้ข้อบทของวรรค 2 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีการวินิจฉัยการจำแนกประเภทพิกัดศุลกากรล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร (ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “การจำแนกประเภทพิกัดล่วงหน้า”) ให้แก่บุคคลที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (เอ)

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับมาใช้หรือคงไว้ซึ่งกระบวนการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า ซึ่งจะต้อง
- (เอ) กำหนดว่าผู้นำเข้าที่อยู่ในดินแดนของภาคีนั้นหรือผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจยื่นคำร้อง เพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าก่อนที่จะมีการนำเข้าสินค้า
 - (บี) กำหนดว่าผู้ยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าต้องจัดหาคำอธิบายรายละเอียดสินค้าและข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งจำเป็นต่อกระบวนการการยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า
 - (ซี) กำหนดว่าหน่วยงานศุลกากรของตนอาจร้องขอให้ผู้ยื่นคำร้องต้องจัดหาข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด ในระหว่างการประเมินใบคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า
 - (ดี) กำหนดว่าการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและกรณีแวดล้อมที่นำเสนอโดยผู้ยื่นคำร้อง และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อยู่ในความครอบครองของผู้มีอำนาจตัดสินใจ และ
 - (อี) กำหนดว่าการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าให้แจ้งต่อผู้ยื่นคำร้องโดยเร็ว หรือในกรณีใดก็ตาม ภายใน 30 วันทำการ ภายหลังจากที่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมด

3. ภาคีอาจปฏิเสธการร้องขอการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า หากไม่ได้รับข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนดตามที่ระบุในอนุวรรค 2 (ซี)

4. ภายใต้อำนาจของวรรค 5 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้การจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าต่อสินค้านำเข้าทั้งหมดที่อยู่ในคำร้อง ภายใน 5 ปี นับจากวันที่ออกใบแจ้งการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า หรือภายในระยะเวลาอื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของภาคี

5. ภาคีอาจแก้ไขหรือเพิกถอนการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า หากชี้ได้ว่าการจำแนกประเภทพิกต์ลวงนั้นอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่คลาดเคลื่อน (รวมถึงข้อผิดพลาดของมนุษย์) หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงของ

- (เอ) กฎหมายภายในประเทศซึ่งสอดคล้องกับความตกลงนี้ หรือ
- (บี) ปัจจัยที่เป็นสาระสำคัญ หรือ
- (ซี) กรณีแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นฐานของการวินิจฉัย

ข้อ 308

การปฏิบัติต่อสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด

1. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องอำนวยความสะดวกการนำเข้าสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดตามที่ระบุไว้ในบทที่ 4 ของความตกลงนี้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายใต้กฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน โดยเฉพาะอย่าง

ยัง ภายใต้ข้อบทของวรรค 2 ถึง 4 ภาคีสู่นำเข้าจะต้องไม่ได้แจ้งอากรศุลกากรที่ต้องชำระของสินค้าที่วางนี้ ในขณะที่นำเข้า หรือเข้ามาเพื่อใช้ในประเทศ หากสินค้านั้นนำเข้าและเข้ามาพร้อมกับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด

2. เพื่อให้มั่นใจว่าเป็นไปตามข้อกำหนดในวรรค 1 ภาคีสู่นำเข้าอาจร้องขอให้แสดงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น หน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่นำเข้าอาจกำหนดให้มีการวางหลักประกันรวมถึงการประกันด้วยเงินสดจนเท่ากับจำนวนที่ต้องชำระเมื่อนำเข้าสินค้า หากสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

3. ข้อบทตามวรรค 1 มิได้ห้ามภาคีสู่นำเข้าในการโต้แย้งอากรศุลกากรที่ต้องชำระตามวรรคนั้น ภายหลังจากที่สินค้านั้นได้เข้ามาเพื่อใช้ในประเทศโดยสอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน

4. ข้อบทตามวรรค 1 มิให้ใช้ในกรณีที่ดินค้าใดซึ่งมีการค้าไว้ก่อนหน้านั้นแล้วโดยผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตของสินค้านำเข้า หรือโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตนั้น และสินค้านั้นอยู่ในระหว่างการตรวจสอบหรือถูกปฏิเสธการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร ซึ่งสอดคล้องกับบทที่ 4 ของความตกลงนี้

5. ในกรณีที่มีการโต้แย้งระหว่างคู่ภาคีซึ่งเกิดขึ้นจาก

- (เอ) การประเมินราคาหรือการจำแนกประเภทพิกัดของสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด ออกไว้ตามบทที่ 4 ของความตกลงนี้ หรือ
- (บี) การประเมินราคาหรือการจำแนกประเภทพิกัดของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งมีการใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในกระบวนการผลิตของสินค้านำเข้าเหล่านั้น หรือ
- (ซี) การตีความกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งใช้เป็นพื้นฐานในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ภาคีสู่นำเข้าจะต้องหารือกับภาคีผู้ส่งออกเพื่อมุ่งหมายที่จะแก้ไขกรณีดังกล่าวก่อนที่จะดำเนินการใด ๆ ในการเรียกเก็บอากรกลับคืน

ข้อ 309

การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องคำนึงถึงวิธีการที่ได้ตกลงไว้ในเอเปกและองค์การศุลกากรโลก ในการปฏิบัติตามข้อริเริ่ม ซึ่งกำหนดไว้สำหรับการค้าไร้กระดาษ
2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินงานเพื่อให้มีวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับข้อกำหนดทั้งหมดทางศุลกากรที่ต้องรายงานของตน โดยเร็วเท่าที่จะปฏิบัติได้

3. การเริ่มนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้จะต้องดำเนินการโดยมีการปรึกษาหารือกับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรง ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 310

การบริหารความเสี่ยง

1. คู่ภาคีจะต้องบริหารพิธีการศุลกากรในเขตแดนของตนเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจปล่อยสินค้าที่มีความเสี่ยงต่ำและมุ่งเน้นสินค้าที่มีความเสี่ยงสูง
2. คู่ภาคีจะต้องใช้และพัฒนาเทคนิคการบริหารความเสี่ยงในการปฏิบัติงานพิธีการศุลกากรต่อไป

ข้อ 311

การเผยแพร่และหน่วยตอบข้อสอบถาม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่ข้อบทของกฎหมายและข้อบังคับ และกระบวนการการบริหารทางศุลกากรใด ๆ ที่ใช้หรือบังคับใช้ โดยหน่วยงานศุลกากรของตน ทางอินเทอร์เน็ตหรือเครือข่ายโทรคมนาคมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นหลักที่เทียบเท่า หรือในรูปแบบสิ่งพิมพ์
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมอบหมายให้มีหน่วยตอบข้อสอบถามตั้งแต่หนึ่งหน่วยขึ้นไปเพื่อตอบข้อสอบถามจากผู้มีส่วนได้เสียของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับการศุลกากร และจะต้องจัดให้มีข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนในการสอบถามดังกล่าว